Agatha Christie

MISTERUL GINULUI ROŞU[1]

I.

Hercule Poirot stătea pe nisipul alb şi se uita la apa albastră, strălucitoare. Era îmbrăcat îngrijit, la modă, într-un costum alb de flanelă şi o pălărie cu boruri largi, care îi proteja capul. Aparţinea acelei generaţii cu gusturi demodate ce credea ca trebuie să se apere cu grijă de soare. Domnişoara Pamela Lyall, care stătea lângă el şi vorbea fără încetare, reprezenta şcoala modernă de gândire prin aceea că purta o îmbrăcăminte sumară care-i punea în valoare trupul bronzat.

Din când în când îşi oprea şirul vorbirii pentru a se unge cu uleiul dintr-o sticlă care se afla lângă ea.

De partea cealaltă a domnişoarei Pamela Lyall, buna ei prietenă, domnişoara Susan Blake, stătea lungită cu faţa în jos pe un prosop cu dungi, în culori ţipătoare. Bronzul domnişoarei Blake era cât se poate de perfect şi prietena ei i-a aruncat priviri nemulţumite în mai multe rânduri.

— Sunt încă atât de neuniform bronzată, murmură ea cu regret. Domnule Poirot, vă supăraţi? Numai sub omoplatul drept... Nu ajung să mă ung acolo ca lumea.

Domnul Poirot se achită de obligaţie şi apoi îşi şterse cu grijă cu batista mâna plină de ulei. Domnişoara Lyall, ale cărei preocupări principale în viaţă erau observarea oamenilor din jurul ei şi sunetul propriei ei voci, continuă să vorbească:

Agatha Christie

MISTERUL GINULUI ROŞU[1]

I.

Hercule Poirot stătea pe nisipul alb şi se uita la apa albastră, strălucitoare. Era îmbrăcat îngrijit, la modă, într-un costum alb de flanelă şi o pălărie cu boruri largi, care îi proteja capul. Aparţinea acelei generaţii cu gusturi demodate ce credea ca trebuie să se apere cu grijă de soare. Domnişoara Pamela Lyall, care stătea lângă el şi vorbea fără încetare, reprezenta şcoala modernă de gândire prin aceea că purta o îmbrăcăminte sumară care-i punea în valoare trupul bronzat.

Din când în când îşi oprea şirul vorbirii pentru a se unge cu uleiul dintr-o sticlă care se afla lângă ea.

De partea cealaltă a domnişoarei Pamela Lyall, buna ei prietenă, domnişoara Susan Blake, stătea lungită cu faţa în jos pe un prosop cu dungi, în culori ţipătoare. Bronzul domnişoarei Blake era cât se poate de perfect şi prietena ei i-a aruncat priviri nemulţumite în mai multe rânduri.

— Sunt încă atât de neuniform bronzată, murmură ea cu regret. Domnule Poirot, vă supăraţi? Numai sub omoplatul drept... Nu ajung să mă ung acolo ca lumea.

Domnul Poirot se achită de obligaţie şi apoi îşi şterse cu grijă cu batista mâna plină de ulei. Domnişoara Lyall, ale cărei preocupări principale în viaţă erau observarea

oamenilor din jurul ei şi sunetul propriei ei voci, continuă să vorbească:

— Am dat de femeia aceea cea îmbrăcată după moda Chanel – este Valentine Dacres-Chantry. Aşa am crezut. Am recunoscut-o imediat. E într-adevăr cu totul minunată, nu-i aşa? Adică înţeleg de ce oamenii înnebunesc după ea. Şi ea este atât de sigură de asta! Îi cucereşte pe toţi. Ceilalţi care au venit aseară se numesc Gold. El arată grozav de bine.

— Sunt în luna de miere? Întrebă Susan încet.

Domnişoara Lyall clătină din cap, cu un aer atotştiutor.

— Oh, nu, hainele ei nu sunt destul de noi. Le recunoşti întotdeauna pe mirese! Nu credeţi că este cel mai fascinant lucru din lume să priveşti oamenii, domnule Poirot, şi să vezi ce poţi să descoperi despre ei doar privindu-i?

— Nu numai privindu-i, dragă, zise Susan cu blândeţe. Tu mai pui şi o mulţime de întrebări, nu?

— Încă n-am vorbit cu familia Gold, spuse domnişoara Lyall cu demnitate. Şi, oricum, nu văd de ce n-ar trebui să ne intereseze oamenii din jurul nostru. Natura umană este pur şi simplu fascinantă. Nu credeţi, domnule Poirot? De data aceasta făcu o pauză destul de lungă pentru a-i permite celui de lângă ea să răspundă.

Fără să-şi ia ochii de la apa albastră, domnul Poirot răspunse:

— Ca dépend.

Pamela fu şocată.

— O, domnule Poirot! Nu cred că este altceva mai interesant… Mai neprevăzut decât fiinţa umană!

— Neprevăzut? Asta nu.

— Ba da, sunt. T mai când te gândeşti că-i cunoşti mai bine, fac ceva complet neaşteptat.

Hercule Poirot dădu din cap că nu-i adevărat.

— Nu, nu, asta nu-i adevărat. Este foarte rar când cineva face o acţiune care nu-i e dans son caractère. În cele din urmă este monoton.

— Nu sunt de loc de acord cu dumneata! Spuse domnişoara Pamela Lyall.

Tăcu aproape un minut şi jumătate, dar apoi atacă din nou.

— Cum văd oameni încep să mă întreb ce fel sunt, ce relaţii sunt între ei, ce gândesc şi ce simt. O, este foarte palpitant!

— Nu prea. Natura se repetă mai mult decât ţi-ai putea imagina. Marea, adăugă el gânditor, e de o varietate infinit mai mare.

Susan îşi întoarse capul pe o parte şi întrebă:

— Credeţi că fiinţele umane tind să reproducă anumite tipare? Tipare stereotipe?

— Précisément, zise Poirot şi făcu un desen cu degetul pe nisip.

— Ce desenaţi? Întrebă Pamela curioasă.

— Un triunghi, spuse Poirot.

Dar atenţia Pamelei se îndreptase în altă parte.

— Iată familia Chantry, anunţă ea.

O femeie cobora spre plajă, era înaltă, foarte conştientă de ea şi de trupul ei. Înclină uşor din cap, zâmbi şi se aşează în apropiere. Şalul roşu-auriu îi alunecă de pe umeri. Purta un costum alb de baie.

Pamela oftă.

— Nu-i aşa că are o siluetă frumoasă?

Dar Poirot se uita la faţa ei, faţa unei femei de 39 de ani care era celebră de la 16 ani pentru frumuseţea sa.

El, precum oricine, ştia totul despre Valentine Chantry. Ajunsese vestită pentru multe lucruri – pentru capriciile ei, pentru bogăţia sa, pentru ochii ei enormi, albaştri ca safirul, pentru întâmplările şi aventurile sale matrimoniale. Avusese cinci bărbaţi şi nenumăraţi amanţi. Fusese, pe rând, soţia unui conte italian, a unui magnat american al oţelului, a unui tenisman profesionist, a unui alergător de curse de maşini; dintre aceştia patru, americanul murise, dar de

ceilalţi se despărţise urgent prin divorţ. Cu şase luni în urmă se măritase a şasea oară cu un comandant de marină.

El era cel care, cobora spre plajă în urma ei. Tăcut, întunecat, cu o bărbie proeminentă şi o alură posomorită. Avea un aer de maimuţă primitivă.

Ea zise:

— Tony, dragă, tabachera mea…

El o avea la îndemână, îi aprinse o ţigară, o ajută să coboare bretelele costumului ei alb de baie de pe umeri. Ea se lungi, cu braţele întinse la soare. El se aşează lângă ea, asemeni unui animal sălbatic, care-şi păzeşte prada.

Pamela remarcă pe un ton suficient de jos:

— Să ştiţi că mă interesează grozav… El e ca o brută! Atât de tăcut şi cumva ameninţător. Cred că unei femei de felul ei îi place asta. E ca şi cum ai stăpâni un tigru! Mă întreb câţ va dura. Ea se plictiseşte de ei foarte repede, cred, în special în prezent. Oricum, dacă încearcă să scape de el, mă gândesc că acesta ar putea fi primejdios.

Un alt cuplu cobora pe plajă cu paşi şovăitori. Erau noii veniţi, cu o seară înainte. Domnul, doamna Douglas Gold, după cum aflase domnişoara Lyall uitându-se în registrul hotelului. Mai ştia, pentru că aşa erau regulamentele italiene, numele lor de botez şi vârsta transcrise din paşapoarte. Domnul Douglas Cameron Gold avea 31 de ani şi doamna Marjorie Emmo Gold – 35.

Hobby-ul domnişoarei Lyall, aşa cum am mai spus, era studierea fiinţelor umane. Spre deosebire de majoritatea englezilor, ea era în stare să intre de îndată în vorbă cu străinii, în loc să aştepte să treacă între patru zile şi o săptămână până să facă primul avans precaut, aşa cum le stă în obicei britanicilor. Aşa că, observând uşoara ezitare şi timiditate în avansurile doamnei Gold, ea strigă:

— Bună dimineaţa! Nu-i aşa că e o zi frumoasă?

Doamna Gold era o femeie mititică, ca un şoricel. Nu arăta rău, trăsăturile ei erau într-adevăr regulate şi tenul frumos, dar avea un anumit aer de neîncredere în sine şi spălăcit

care o făcea să poată fi ignorată. Soţul ei, pe de altă parte, era însă extrem de arătos, aproape ca un artist. Cu păr blond, cârlionţat, ochii albaştri, umeri largi, îngust în şolduri. Arăta mai mult ca un tânăr de pe o scenă decât ca un tânăr de pe stradă, dar în momentul în care deschise gura impresia aceasta se risipi. Era natural şi neafectat, poate chiar puţin prostuţ.

Doamna Gold se uită recunoscătoare la Pamela şi se aşează lângă ea.

— Ce nuanţă frumoasă de bronz aveţi. Eu mă simt teribil de prost cum arăt!

— E un adevărat chin să te bronzezi uniform, oftă domnişoara Lyall.

Făcu o pauză de un minut şi apoi continuă:

— Abia aţi sosit, nu-i aşa?

— Da. Aseară. Am venit cu vasul Vapo d'Italia.

— Aţi mai fost la Rhodos?

— Nu. E frumos, nu-i aşa?

Soţul ei spuse:

— Păcat că-i drumul aşa de lung.

— Da. Dacă ar fi fost puţin mai aproape de Anglia…

Cu o voce înăbuşită Susan zise:

— Da, dar atunci ar fi fost groaznic. Rânduri şi rânduri de oameni ar fi stat ca peştii pe o dală. Trupuri peste tot!

— E adevărat, desigur, interveni Douglas Gold. Este un inconvenient că în prezent cursul lirei în Italia te ruinează, pur şi simplu.

— E o deosebire, nu-i aşa?

Conversaţia urma căile strict stereotipe. N-ar fi putut fi numită, câtuşi de puţin, sclipitoare.

Puţin mai încolo pe plajă, Valentine Chantry se mişcă şi se ridică. Cu o mână îşi aşează costumul de baie la piept.

Căscă; un căscat mare dar delicat, ca de pisică. Privi, ca din întâmplare, pe plajă. Ochii ei trecură pe lângă Marjorie Gold şi se opriră gânditori pe capul auriu-cârlionţat al lui Douglas Gold.

Îşi mişca umerii în sus şi-n jos. Vorbi şi vocea era mai tare decât s-ar fi cuvenit.

— Tony, dragă, nu e divin soarele ăsta? Trebuie să mă fi închinat la soare în alte vremuri, tu nu crezi?

Soţul mormăi ceva în chip de răspuns, care nu fu auzit de ceilalţi. Valentine Chantry continuă pe tonul acela tare, tărăgănat şi afectat:

— Întinde mai bine prosopul ăsta, te rog, dragă.

Îşi dădu multă osteneală să-şi reaşeze frumosul ei trup. Douglas Gold o privea acum. Ochii lui erau sincer interesaţi.

Doamna Gold ciripi fericită pe un ton scăzut către domnişoara Lyall:

— O femeie frumoasă.

Pamela, la fel de încântată să dea, dar să şi primească informaţii, răspunse pe un ton coborât:

— Asta-i Valentine Chantry, care se numea Valentine Dacres.

— E într-adevăr minunată, nu-i aşa? Se vede că el e nebun după ea, n-o scapă din ochi!

Doamna Gold se uită din nou în partea aceea a plajei. Apoi zise:

— Ce frumoasă e marea, aşa albastră! Cred că putem intra acum, ce zici Douglas?

El încă o mai privea pe Valentine Chantry şi îi luă un minut sau două ca să-i răspundă. Apoi zise cam absent:

— Să intrăm? Da, bine, într-o clipă.

Marjorie Gold se ridică şi se îndreptă spre marginea apei.

Valentine Chantry se răsuci uşor pe o parte. Ochii ei erau îndreptaţi spre Douglas Gold. Buzele ei roşii schiţară un zâmbet imperceptibil.

Douglas Gold se înroşi.

Valentine Chantry spuse:

— Tony, dragă, nu te supăra, vreau cutiuţa cu cremă de faţă, este sus pe toaletă. Am vrut s-o aduc cu mine. Te rog, fi atât de drăguţ şi adu-mi-o.

Comandantul vasului se ridică ascultător. Păşi cu aroganţă spre hotel.

Marjorie Gold se aruncă în apă, strigând:

— E grozavă, Douglas, e caldă. Hai, vino!

Pamela Lyall i se adresă:

— Nu intraţi?

El îi răspunse nehotărât:

— Oh! Aş vrea mai întâi să mă încălzesc bine.

Valentine Chantry se mişcă. Îşi ridică capul ca şi cum ar fi vrut să-l strige pe soţul ei, dar el tocmai trecea de zidul grădinii hotelului.

— Îmi place să intru la urmă în mare, adăugă domnul Gold.

Doamna Chantry se ridică din nou. Apucă o sticluţă cu ulei de dat pe corp ca să te bronzezi. N-o scotea la capăt – capacul părea că nu vrea să cedeze.

Vorbi tare, iritată:

— Of, doamne, nu pot să deschid chestia asta!

Se uită spre celălalt grup.

— Nu ştiu dacă…

Întotdeauna galant, Poirot se ridică în picioare, dar Douglas Gold avea avantajul tinereţii şi supleţei. El fu, într-o clipă, lângă ea.

— Pot să vi-l desfac?

— O, mulţumesc. Din nou acelaşi ton tărăgănat şi afectat, dulceag. Sunteţi drăguţ. Nu mă pricep să desfac lucruri, cred că întotdeauna le închid greşit. O! L-aţi desfăcut! Vă mulţumesc foarte mult!

Hercule Poirot zâmbi ca pentru el.

O luă pe plajă în direcţia opusă. Nu se duse prea departe, căci păşea alene. În timp ce se întorcea, doamna Gold ieşi din apă lângă el. Înotase. Faţa ei se arăta radioasă de sub o cască ce nu-i venea absolut de loc bine.

Spuse cu răsuflarea întretăiată: ador marea, e aşa de cald şi frumos aici.

El îşi dădu seama că era o înotătoare pasionată.

Ea zise:

— Douglas şi cu mine ne dăm în vânt după înot. El poate sta în apă cu orele.

La această remarcă, ochii lui Hercule Poirot trecură peste umerii ei în direcţia în care pe ţărm, acel entuziast înotător, domnul Douglas Gold, stătea de vorbă cu Valentine Chantry.

Soţia acestuia zise:

— Nu înţeleg de ce nu vine.

În vocea ei se desluşea un fel de uimire copilărească.

Ochii lui Poirot rămaseră aţintiţi asupra doamnei Valentine Chantry. Se gândi că şi alte femei, la vremea lor, făcuseră aceeaşi remarcă.

Lângă el, o auzi pe doamna Gold trăgându-şi sufletul din greu.

Vorbi pe un ton rece:

— Cred că se spune că e foarte atractivă. Dar lui Douglas nu-i place tipul ăsta de femeie.

Hercule Poirot nu răspunse.

Doamna Gold se aruncă din nou în apă.

Se îndepărta de ţărm cu bătăi rare, sigure ale braţelor. Îţi puteai da seama că-i place să înoate.

Poirot îşi îndreptă paşii spre grupul de pe plajă.

Acesta se mărise odată cu sosirea bătrânului general Barnes, un veteran pe care îl găseai întotdeauna în compania tinerilor. Stătea între Pamela şi Susan şi se angajase împreună cu Pamela în trecerea în revistă a diferitelor scandaluri cu înfloriturі corespunzătoare.

Comandantul Chantry se întorsese din misiunea sa. El şi Douglas Gold stăteau de o parte şi de alta a Valentinei.

Aceasta şedea dreaptă între cei doi bărbaţi şi vorbea. Vorbea fără să se oprească, uşor şi fluent, pe tonul ei dulce, tărăgănat şi afectat, întorcându-şi capul când spre un bărbat, când spre celălalt.

Tocmai era pe punctul de a termina o anecdotă.

— Şi ce credeţi că spunea nebunul ăla? „V-am văzut doar un minut, dar am să-mi amintesc toată viaţa, domniţă!” Nu-i

aşa, Tony? Şi ştiţi, m-am gândit că a fost foarte frumos din partea lui. Cred că lumea e atât de bună – vreau să zic, toată lumea e atât de grozav de bună cu mine întotdeauna, nu ştiu de ce, pur şi simplu aşa simt. Şi i-am spus lui Tony, îţi aminteşti, dragă, „Tony, dacă vrei să fii, cumva vreun pic gelos, poţi fi gelos pe acel comisionar”. Pentru că el a fost într-adevăr adorabil…

Urmă o pauză şi Douglas Gold zise:

— Grozavi tipi, unii dintre aceşti comisionari.

— O, da, dar el şi-a dat atâta osteneală, cu adevărat imens de multă, şi părea doar încântat că poate să mă ajute.

Douglas Gold interveni:

— Nu-i nimic ciudat în asta. Oricine ar face-o pentru dumneavoastră, sunt sigur.

Ea strigă, cu încântare:

— Ce drăguţ! Tony, ai auzit?

Comandantul Chantry îngăimă ceva.

Soţia lui oftă:

— Tony nu ţine niciodată discursuri frumoase, nu-i aşa, puiule?

Mâna ei albă cu unghii lungi, roşii, îi ciufuli părul negru.

El îi aruncă, deodată, o privire, oblică. Ea murmură:

— Nu ştiu, zău, cum mă suportă. E atât de înfricoşător de inteligent.

— O minte absolut uriaşă – şi eu o ţin tot timpul într-o pălăvrăgeală fără sens, dar lui nu pare să-i pese. Nimănui nu-i pasă ce fac sau ce zic-toată lumea mă alintă. Sunt sigură că-i groaznic de greu pentru tine.

Comandantul Chantry se adresă celuilalt bărbat:

— Aceea din apă, e doamna dumneavoastră?

— Da. Cred că a venit vremea să mă duc la ea.

Valentine murmură:

— Dar e atât de frumos aici la soare. Nu trebuie să vă duceţi încă în mare. Tony, dragă, nu cred că am să fac deloc baie astăzi. Nu în prima zi. Aş putea să răcesc sau ştiu eu… Dar de ce nu intri acum, Tony, dragă? Domnul… Domnul

Gold va rămâne şi-mi va ţine companie cât timp tu eşti în apă.

Chantry spuse tăios:

— Nu, mulţumesc. Nu mă duc încă. Soţia dumitale pare să-ţi facă semn, Gold.

Valentine zise:

— Ce bine înoată soţia dumitale! Sunt sigură că ea este una dintre acele femei teribil de eficiente, care fac totul bine. Ele întotdeauna mă sperie pentru că simt că mă dispreţuiesc. Eu sunt groaznic de nepricepută la toate – o ageamie totală, nu-i aşa, Tony, dragă?

Dar, din nou, comandantul Chantry mormăi doar.

Soţia sa murmură plină de afecţiune:

— Tu eşti prea dulce s-o recunoşti. Bărbaţii sunt atât de minunat de loiali – asta-mi place la ei. Cred cu toată puterea că bărbaţii sunt mult mai loiali decât femeile şi că ei nu spun niciodată lucruri urâte. Femeile, cred, sunt cam meschine.

Susan Blake se răsuci pe o parte înspre Poirot.

Murmură printre dinţi:

— Exemplu de meschinărie, să sugerezi că draga doamnă Chantry nu este în vreun fel perfecţiunea absolută. Ce complet idioată e femeia asta! Pe cuvânt, cred că Valentine Chantry e aproape cea mai idioată femeie pe care am întâlnit-o. Nu poate face nimic altceva decât să spună „Tony, dragă” şi să-şi dea ochii peste cap. Îmi imaginez că are în cap câlţi în loc de creier.

Poirot îşi ridică sprâncenele sale expresive:

— Un peu sévère.

— O, da. Să-i spunem doar „pisică” dacă vă place. Ea are, desigur, metodele ei! Nu poate să lase nici un bărbat în pace? Bărbatul ei arată ca turbat.

Privind spre mare, Poirot remarcă:

— Doamna Gold înoată bine.

— Da, ea nu-i ca noi care credem că-i o pacoste să te uzi. Mă întreb dacă doamna Chantry va intra vreodată în apă

cât timp stă aici.
— Ea nu, zise generalul Barnes răguşit. Nu va risca să i se strice machiajul. E o femeie frumoasă, nici vorbă, deşi, poate, are colţii cam lungi.
— Ai dreptate în privinţa ei, generale, spuse Susan cu răutate, dar greşeşti în privinţa machiajului. Suntem cu toate la fel în zilele noastre.
— Doamna Gold iese din apă, anunţă Pamela.
— Venim să ne strângem bunurile, zumzăi Susan. Îi vine soţia să-l ia, să-l ia, să-l ia,…
Doamna Gold veni direct pe plajă. Ea avea o siluetă destul de drăguţă, dar casca ei simplă de baie era prea obişnuită pentru a o face atractivă.
— Nu vii, Douglas? Întrebă ea nerăbdătoare. Marea e frumoasă şi caldă.
— Zău!
Douglas Gold se ridică grăbit în picioare. Se opri o clipă, timp în care Valentine Chantry se uită în sus înspre el, cu un zâmbet dulce.
— Au revoir, zise ea.
Gold şi soţia coborâră pe plajă.
De îndată ce n-ar mai fi putut-o auzi, Pamela spuse pe un ton critic:
— Ştiţi, nu cred că asta a fost înţelept. Să-ţi smulgi bărbatul de lângă o altă femeie, este, întotdeauna, o politică proastă. Te face să pari atât de posesivă! Şi soţii urăsc acest lucru.
— Se pare că ştii o mulţime despre soţi, domnişoară Pamela, a spus generalul Barnes.
— Ai altora, nu al meu!
— Ah! Deci aici este diferenţa.
— Da, dar generale, până atunci voi învăţa multe din ce nu trebuie să fac.
— Bine, dragă, spuse Susan. Eu n-aş purta o cască de baie ca aia pentru nimic în lume.

— Mi se pare o chestie de bun simţ, spuse generalul. Pare totuşi o cuconiţă drăguţă, de bun simţ.

— Ai nimerit-o, generale, spuse Susan. Dar ştii, există o limită pentru bunul simţ la femeile de bun simţ. Am sentimentul că ea nu va avea atâta bun simţ într-un caz ca cel al Valentinei Chantry.

Întoarse capul şi exclamă în şoaptă, plină de emoţie:

— Uitaţi-vă la el, acum. Exact ca un tunet. Omul ăla pare a avea firea cea mai înfricoşătoare.

Comandantul Chantry se uita, într-adevăr, ameninţător, într-un mod cu totul neplăcut, după cuplul care plecase.

Susan se uită întrebătoare la Poirot.

— Ei, bine, ce părere aveţi despre toate acestea?

Hercule Poirot nu a răspuns în cuvinte, ci încă o dată arătătorul său desenă ceva pe nisip. Acelaşi desen – un triunghi.

„Eternul Triunghi”, căzu pe gânduri Susan. Poate aveţi dreptate. Dacă e aşa, ne vom distra de minune în viitoarele săptămâni.

II.

Domnul Hercule Poirot era dezamăgit de Rhodos. Venise aici pentru odihnă şi vacanţă, în special o vacanţă fără crime. La sfârşitul lui octombrie, după cum i se spusese, Rhodos urma să fie aproape părăsit. Un loc liniştit, singuratic.

Într-un fel, lucrul ăsta era destul de adevărat. Familia Chantry, familia Gold, Pamela şi Susan, generalul şi el însuşi, precum şi două cupluri de italieni erau singurii oaspeţi. Din acest cerc restrâns, mintea inteligentă a domnului Poirot sesiza conturul inevitabil al evenimentelor ce aveau să vină. „Aceasta deoarece am o minte modulată pe crime”, şi-a spus cu reproş. „M-am intoxicat! Îmi imaginez lucruri”.

Şi totuşi era îngrijorat. Într-o dimineaţă coborî şi o găsi pe doamna Gold stând pe terasă brodând.

În timp ce se apropia avu impresia că un colţ de batistă dispăru repede.

Ochii doamnei Gold nu erau umezi, dar erau ciudat de strălucitori. Totodată, purtarea ei l-a izbit ca fiind cu totul prea veselă. Vioiciunea ei avea umbra a ceva contrafăcut.

Ea spuse cu un entuziasm care-i trezi suspiciuni:

— Bună dimineaţa, domnule Poirot!

El simţi că ea nu putea fi deloc atât de încântată să-l vadă, după cum pretindea. Pentru că, de fapt, nu-l cunoştea prea bine. Şi, deşi Hercule Poirot era un omuleţ plin de el în ceea ce privea profesiunea, era destul de modest când venea vorba de farmecul său personal.

— Bună dimineaţa, doamnă, încă o zi frumoasă, răspunse el.

— Da, e un adevărat noroc. Douglas şi cu mine avem întotdeauna noroc de vreme frumoasă.

— Zău?

— Da. Serios, suntem foarte norocoşi. Ştiţi, domnule Poirot, când vezi atâta frământare şi nefericire şi atât de multe cupluri divorţând şi tot felul de chestii de astea, ei bine, te simţi foarte recunoscător pentru propria-ţi fericire.

— E o plăcere să vă aud vorbind aşa, madame.

— Douglas şi cu mine suntem extraordinar de fericiţi împreună. Suntem căsătoriţi de cinci ani şi, ştiţi, de fapt, cinci ani e un timp destul de mare în zilele noastre…

— N-am nici o îndoială că în unele cazuri poate părea o eternitate, madame, spuse Poirot sec.

— Dar cred, într-adevăr, că suntem mai fericiţi acum, decât la începutul căsniciei. Ştiţi, ne potrivim perfect.

— Asta, într-adevăr, reprezintă totul.

— De aceea îmi pare atât de rău pentru oamenii care nu sunt fericiţi.

— Vreţi să spuneţi…

— Oh! Vorbeam în general, domnule Poirot.

— Înţeleg, înţeleg.

Doamna Gold ridică o fâşie de mătase, o studie în lumină, o aprecie şi continuă:

— Doamna Chantry, de exemplu…

— Doamna Chantry?

— Nu cred de loc că ea e o femeie drăguţă.

— Nu. Nu, poate nu.

— De fapt, sunt sigură că nu e deloc o femeie drăguţă. Dar, într-un fel, îţi pare rău pentru ea. Deoarece în ciuda banilor şi a frumuseţii… Degetele doamnei Gold tremurau şi nu prea era în stare să brodeze… Ea nu e tipul de femeie de care bărbaţii să se ataşeze. Cred că este tipul de femeie de care bărbaţii se plictisesc foarte repede. Nu credeţi?

— Eu, sigur, m-aş plictisi foarte repede de conversaţia ei, spuse Poirot prudent.

— Da, exact ce vreau să zic. Ea exercită, desigur, un fel de atracţie… Doamna Gold ezită, buzele îi tremurau, împungea la întâmplare în broderia ei. Un observator mai puţin perspicace decât Hercule Poirot tot ar fi observat amărăciunea ei. Ea continuă nesigură:

— Bărbaţii sunt precum copiii! Ei cred orice…

Se aplecă peste lucrul ei. Micul ghemotoc de pânză se ivi din nou pe furiş.

Hercule Poirot se gândi că poate-i mai bine să schimbe subiectul. Zise:

— Nu faceţi baie în dimineaţa asta? Şi domnul, soţul dumneavoastră, e pe plajă?

Doamna Gold se uită la el, clipi şi îşi reluă purtarea entuziastă, aproape sfidătoare şi răspunse:

— Nu, în dimineaţa asta, nu. Am aranjat să vizităm zidurile vechiului oraş. Dar nu ştiu cum ne-am… Ne-am pierdut. Ei au plecat fără mine.

Pronumele spunea totul, dar înainte ca Poirot să poată spune ceva, generalul Barnes veni de pe plajă şi se aruncă într-un scaun lângă ei.

— Bună dimineaţa, doamnă Gold. Bună dimineaţa Poirot. Amândoi dezertori în dimineaţa asta. O mulţime de absenţi.

Voi doi şi soţul dumitale, doamnă Gold…, doamna Chantry.

— Şi comandantul Chantry? Întrebă Poirot ca din întâmplare.

— Oh, nu, el e jos. Domnişoara Pamela a pus mâna pe el. Generalul chicoti. Ea îl consideră puţin dificil! Unul dintre bărbaţii puternici şi tăcuţi despre care citeşti în cărţi.

Marjorie Gold spuse cu un uşor tremurat:

— Omul acela mă înfricoşează puţin. El… El pare, câteodată, atât de întunecat. Ca şi cum ar putea face… Orice!

Un tremur o apucă din nou.

— Cred că de vină este indigestia, zise generalul vesel. Dispepsia provoacă multe stări de melancolie romantică şi furii necontrolate.

Marjorie Gold zâmbi uşor, cu politeţe.

— Şi unde este bunul dumitale soţ? Întrebă generalul.

Răspunsul ei veni fără ezitare, pe o voce naturală, veselă:

— Douglas? Oh, el şi doamna Chantry au plecat în oraş. Cred că s-au dus să viziteze zidurile oraşului cel vechi.

— Ha, da, foarte interesant. Vremea cavalerilor şi toate chestiile astea… Ar fi trebuit să vă duceţi şi dumneavoastră, micuţă doamnă.

Doamna Gold zise:

— Mă tem că am coborât prea târziu.

Se ridică brusc, murmură o scuză şi intră în hotel.

Generalul Barnes se uită după ea cu o expresie îngrijorată şi dădu încet din cap.

— Drăguţă, această micuţă doamnă. Valorează cât o duzină de amazoane vopsite, ca cineva al cărei nume n-am vrea să-l pronunţăm. Ha! Bărbat-su e un prost! Nu ştie ce comoară are.

Dădu din cap din nou. Apoi ridicându-se, intră în hotel.

Susan Blake tocmai venea de pe plajă şi auzise ultimele cuvinte ale generalului.

Făcând o grimasă în spatele războinicului care pleca, remarcă, în timp ce se aruncă într-un scaun:

— Mica doamnă drăguţă, mica doamnă drăguţă! Bărbaţii acceptă întotdeauna femei îmbrăcate fără gust, dar, când vine vorba de faptele esenţiale, amazoanele elegante câştigă fără greutate! Trist, dar asta este.

— Mademoiselle, spuse Poirot, şi vocea sa era sacadată, nu-mi plac treburile astea!

— Nu? Nici mie. Hai să fim sinceri, cred că totuşi îmi place treaba asta. Există o parte oribilă în fiecare individ care se bucură de accidente, calamităţi publice şi lucrurile neplăcute ce se întâmplă prietenilor.

Poirot întrebă:

— Unde este comandantul Chantry?

— Pe plajă, disecat de Pamela (ea se distrează, dacă vă place!) şi dispoziţia nu i se schimbă de ceea ce i se întâmplă. Arăta ca un nor înaintea furtunii, când am plecat. Credeţi-mă, ne aşteaptă o „vijelie”.

Poirot murmură:

— E ceva ce nu înţeleg…

— E destul de uşor de înţeles. Dar ce se va întâmplă? Asta-i întrebarea, zise Susan.

Poirot clătină din cap şi murmură:

— După cum spuneţi, mademoiselle, viitorul e cel care ne aduce neliniştea.

— Ce frumos fel de a te exprima, spuse Susan şi intră în hotel.

În prag aproape că se ciocni cu Douglas Gold. Tânărul ieşea arătând destul de mulţumit de sine, dar, în acelaşi timp, uşor vinovat. Spuse:

— Bună, domnule Poirot şi adăugă ca de la sine, i-am arătat doamnei Chantry zidurile cruciaţilor. Marjorie n-a avut chef să vină.

Sprâncenele lui Poirot se ridicară, dar chiar dacă ar fi dorit să aibă timp pentru vreun comentariu, Valentine Chantry veni ţanţoşă, strigând cu vocea ei înaltă:

— Douglas, un gin roşu, vreau neapărat un gin roşu.

Douglas Gold se duse să comande băutura. Valentine se afundă într-un scaun lângă Poirot. Arăta radioasă în dimineaţa aceasta.

Ea îl zări pe soţul ei şi pe Pamela venind înspre ei şi le făcu semn cu mâna, strigând:

— Ai făcut o baie bună, Tony dragă? Nu este o dimineaţă divină?

Comandantul Chantry nu răspunse. Urcă în zbor treptele, trecu pe lângă ea fără să spună un cuvânt şi fără s-o privească şi dispăru în bar.

Braţele îi erau lipite de trup şi acea uşoară asemănare cu o gorilă se accentuă.

Gura frumoasă a Valentinei Chantry, cu care spunea mai mult banalităţi, rămase căscată.

Ea zise doar: Oh!

Faţa Pamelei Lyall exprima o încântare curioasă vis-à-vis de situaţie. Mascându-şi-o cât putea de bine printr-una din dispoziţiile ei ingenue, se aşează lângă Valentine Chantry şi întrebă:

— Aţi avut o dimineaţă plăcută?

Când Valentine începu: „Pur şi simplu minunată. Noi…”, Poirot se ridică şi, la rândul său, se îndreptă încet spre bar. II găsi pe tânărul Gold aşteptând ginul roşu, cu o faţă îmbujorată. Arăta tulburat şi supărat.

Îi spuse lui Poirot: Omul ăla e o brută! Şi arătă cu capul în direcţia siluetei comandantului Chantry care dispărea.

— E posibil, spuse Poirot. Da, e foarte posibil. Dar les femmes, lor le plac brutele, ţine minte asta!

Douglas murmură:

— Nu m-ar surprinde faptul dacă se poartă urât cu ea!

— Probabil că ei îi place şi asta.

Douglas Gold se uită la el într-un chip ciudat, luă paharul cu gin roşu şi ieşi.

Hercule Poirot se aşează pe un taburet şi comandă un sirop de cassis.

În timp ce îl sorbea cu lungi pauze de încântare, Chantry intră şi dădu repede peste cap câteva ginuri roşii.

Spuse deodată, violent, adresându-se mai mult celor prezenţi decât lui Poirot:

— Dacă Valentine crede că poate să scape de mine cum a scăpat de o mulţime de alţi idioţi, greşeşte! E a mea şi vreau s-o păstrez. Nici un tip n-o să mi-o ia decât peste cadavrul meu.

Aruncă nişte bani, se întoarse pe călcâie şi ieşi.

III.

Abia trei zile mai târziu, Hercule Poirot se duse la muntele Profetului. Conduse pe un timp răcoros, plăcut, printre copacii de un verde-auriu, pe serpentina care urca tot mai sus, mult deasupra meschinelor certuri şi ciorovăieli ale fiinţelor omeneşti. Maşina se opri la restaurant. Poirot coborî şi hoinări prin pădure. În cele din urmă ajunse într-un loc care părea a se afla, cu adevărat, deasupra lumii. Foarte jos, de un albastru intens şi un luciu orbitor era marea.

În sfârşit aici era liniştit – lipsit de griji – deasupra omenirii. Punându-şi cu grijă pardesiul îndoit pe un butuc, Hercule Poirot se aşează.

Fără îndoială, le bon Dieu ştie ce face. Dar e ciudat cum a putut să-şi permită să modeleze anumite fiinţe umane. Eh bien, cel puţin, aici, pentru o clipă, sunt departe de aceste probleme paradoxale.

Se uită într-o parte cu o tresărire. O femeie de statură mică, cu o haină şi o fustă maronii, se îndrepta în fugă spre el. Era Marjorie Gold şi, de data aceasta, nu se mai prefăcea. Faţa îi era plină de lacrimi.

Poirot nu putea să-i scape. Ea se repezi la el.

— Domnule Poirot! Trebuie să mă ajutaţi. Sunt atât de nenorocită, nu ştiu ce să fac! Oh, ce să fac? Ce trebuie să fac?

Se uita la el cu o faţă tulburată. Degetele ei îi strângeau mâneca hainei. Apoi, ca şi cum văzuse ceva pe faţa lui care

o sperie, se retrase puţin.
— Ce, ce este? Bâigui ea.
— Doriţi sfatul meu, madam? Asta doriţi?
Ea se bâlbâi:
— Da… Da…
— Eh bien, iată. Vorbi scurt, tranşant. Părăsiţi locul acesta de îndată, înainte de a fi prea târziu.
— Ce? Se holbă ea.
— M-aţi auzit. Părăsiţi insula asta.
— Să părăsesc insula?
Se holba la el stupefiată.
— Asta am zis.
— Dar de ce, de ce?
— Ăsta-i sfatul pe care vi-l dau – dacă ţineţi la viaţa dumneavoastră.
Ea rămase cu gura căscată.
— Oh! Ce vreţi să spuneţi? Mă speriaţi, mă speriaţi.
— Da, asta e şi intenţia mea, spuse Poirot pe un ton grav.
Ea se aşează jos cu faţa în mâini.
— Dar nu pot! El n-o să vină! Douglas n-o s-o facă, vreau să zic. Ea n-o să-l lase. Ea a pus stăpânire pe el – trup şi suflet. El n-o să asculte nimic ce-i împotriva ei… E nebun după ea. Crede tot ce-i spune – că bărbatul ei se poartă urât cu ea – că ea este o inocentă ofensată – că nimeni n-a înţeles-o niciodată… El nici nu se mai gândeşte la mine, eu nu mai contez, eu nu mai reprezint nimic pentru el. Vrea să-i redau libertatea – să divorţez de el. Crede că ea va divorţa de soţul ei şi se va căsători cu el. Dar mi-e teamă… Că Chantry n-o să renunţe la ea. El nu e tipul ăsta de om. Aseară ea i-a arătat lui Douglas zgârieturi pe braţ şi i-a spus că bărbatul ei i le-a făcut. Asta l-a înfuriat pe Douglas. El este atât de cavaler… Oh! Mi-e teamă! Ce-o să iasă din toate astea? Spune-mi ce să fac!
Hercule Poirot se uita drept în faţă peste apă spre linia albastră a dealurilor de pe continent. Zise:
— V-am spus. Părăsiţi insula înainte de a fi prea târziu…

Ea dădu din cap în semn că nu.

— Nu pot, nu pot, dacă Douglas nu…

Poirot oftă.

El ridică din umeri.

IV.

Hercule Poirot stătea cu Pamela Lyall pe plajă.

Ea spuse cu o anumită satisfacţie: „Triunghiul” merge tare! Ei au stat de-o parte şi de alta a ei seara trecută, privindu-se ameninţător! Chantry băuse prea mult. El îl insulta, pur şi simplu, pe Douglas Gold. Gold s-a purtat foarte bine. Şi-a ţinut firea. Femeii, Valentinei, i-a plăcut, desigur. Torcea ca o tigroaică care mănâncă oameni. Ce credeţi că se va întâmpla?

Poirot dădu din cap nemulţumit.

— Mi-e teamă. Mi-e foarte teamă…

— Oh, tuturora ne este, spuse domnişoara Lyall, cu ipocrizie. Ea adăugă: treaba asta cam intră în domeniul dumneavoastră, sau va fi; nu puteţi face nimic?

— Am făcut tot ce-am putut.

Domnişoara Lyall se aplecă în faţă, nerăbdătoare.

— Ce aţi făcut? Întrebă ea cu o încântare plină de plăcere.

— Am sfătuit-o pe doamna Gold să părăsească insula înainte de a fi prea târziu.

— O, o, o, aşadar credeţi… Se opri.

— Da, mademoiselle.

— Asta credeţi că are să se întâmple! Spuse încet Pamela. Dar el n-ar putea, n-ar face niciodată un lucru ca ăsta… El e, de fapt, atât de drăguţ. Totul e din cauza femeii aceleia, Chantry. El n-ar face-o, n-ar face-o…

Ea se opri, apoi spuse încet:

— O crimă? Asta, ăsta e de fapt cuvântul care vă trece prin cap?

— Este în capul altcuiva, mademoiselle. Vă asigur de asta.

Pe Pamela o trecu deodată un fior.

— Nu cred, declară ea.

V.

Succesiunea evenimentelor din seara zilei de 29 octombrie a fost extrem de clară.

Ca să începem, a fost o scenă între cei doi bărbaţi – Gold şi Chantry. Vocea lui Chantry se înălţă tot mai puternic, încât ultimele lui cuvinte au fost auzite de patru persoane – casierul, directorul, generalul Barnes şi Pamela Lyall.

— Fire-ai al dracului de porc! Dacă tu şi soţia mea credeţi că puteţi să-mi faceţi asta mie, greşiţi! Cât timp voi trăi, Valentine va rămâne soţia mea.

Apoi se repezi afară din hotel cu faţa lividă de furie.

Asta s-a întâmplat înainte de masa de seară. După masă (cum s-a aranjat, nimeni nu a aflat) o împăcare a avut loc. Valentine a invitat-o pe Marjorie Gold să meargă să se plimbe cu maşina pe clar de lună. Pamela şi Susan s-au dus cu ele.

Gold şi Chantry au jucat împreună biliard. Apoi i-au găsit pe Hercule Poirot şi pe generalul Barnes în salon.

Aproape pentru prima dată, Chantry zâmbea şi era bine dispus.

— Jocul a fost bun? A întrebat generalul.

Comandantul zise:

— Băiatul ăsta e prea bun pentru mine! Am pierdut la o diferenţă de 46.

Douglas Gold dezaprobă cu modestie.

— Simplă baftă. Vă asigur că asta a fost. Ce serviţi? Mă duc să aduc un ospătar.

— Gin roşu pentru mine, mulţumesc.

— Bine. Generale?

— Mulţumesc. Pentru mine, un whisky cu sifon.

— La fel şi eu. Dumneavoastră, domnule Poirot?

— Sunteţi foarte amabil. Aş vrea un sirop de cassis.

— Un sirop, cum? Mă scuzaţi…

— Sirop de cassis. Sirop de coacăze negre.

— Oh, un lichior! Înţeleg. Cred că au aici! N-am auzit niciodată de asta.

— Da, au. Dar nu e lichior.

Douglas Gold spuse râzând:

— După mine trebuie să aibă un gust nostim, dar fiecare om cu otrava lui. Mă duc să-l comand.

Comandantul Chantry se aşează. Deşi prin natură nu era nici vorbăreţ, nici sociabil, era clar că-şi dădea silinţa să fie amabil.

— Ciudat, cum te obişnuieşti cu lucrurile aşa, deodată, remarcă el.

Generalul mormăi:

— Nu pot să zic că îmi foloseşte la ceva „Continental Daily Mail” de acum patru zile. Desigur, mi se trimit „Times” şi „Punch” în fiecare săptămână, dar le ia al dracului de mult timp să-mi parvină.

— Mă întreb dacă vom avea alegeri generale în legătură cu problema palestiniană.

— Toată afacerea a fost prost condusă, declară generalul, exact când Douglas Gold reapăru, urmat de un ospătar cu băuturile.

Generalul tocmai începuse o anecdotă din timpul carierei sale militare în India, din anul 1905. Cei doi englezi ascultau din politeţe, chiar dacă nu din prea mare interes. Hercule Poirot sorbea siropul său de cassis.

Generalul ajunse la poanta anecdotei şi toţi au râs de complezenţă.

Atunci femeile apărură în uşa holului. Toate patru păreau în cea mai bună dispoziţie, vorbeau şi râdeau.

— Tony, dragă, a fost divin, strigă Valentine, de cum se aruncă într-un scaun de lângă el. Cea mai minunată idee de-a doamnei Gold. Ar fi trebuit să fi venit!

Soţul ei zise:

— Ce bei?

El se uită întrebător la celelalte.

— Gin roşu pentru mine, dragă, zise Valentine.

— Gin şi bere, spuse Pamela.

— Un aperitiv, spuse Susan.

— E-n regulă. Chantry se ridică. El împinse propriul său gin roşu neatins spre soţia lui: ia asta; o să-mi comand altul pentru mine; ce doriţi, doamnă Gold?

Doamna Gold îşi scotea haina fiind ajutată de soţul ei. Ea se întoarse zâmbind.

— Pot să iau o oranjadă?

— E-n regulă. Oranjadă.

Se duse spre uşă. Doamna Gold îi zâmbi soţului ei.

— A fost aşa de frumos, Douglas. Aş fi vrut să fi venit.

— Şi eu aş fi vrut. Vom merge într-o altă seară, da?

Şi-au zâmbit unul altuia.

Valentine Chantry apucă ginul roşu şi-l dădu peste cap.

— O, o! Simţeam nevoia, suspină ea. Douglas Gold luă haina Marjoriei şi o aşează pe canapea.

În timp ce se întorcea spre ceilalţi, spuse strident:

— Hei, ce se întâmplă?

Valentine Chantry zăcea pe spate în scaunul ei. Buzele îi erau albastre şi-şi dusese o mână la inimă.

— Mă simt... Cam ciudat... Îşi trăgea sufletul, luptând să respire.

Chantry se întoarse în cameră. Grăbi pasul.

— Hei, Val, ce s-a întâmplat?

— Nu... Nu ştiu... Băutura... Avea un gust ciudat...

— Ginul roşu?

Chantry se răsuci cu faţa schimonosită. Îl prinse pe Douglas Gold de umăr.

— Era băutura mea... Gold; ce dracu ai pus în ea?

Douglas Gold se holba la faţa convulsionată a femeii din scaun. Se făcuse alb ca varul.

— Eu... Eu. Niciodată. Valentine Chantry alunecă în scaun.

Generalul Barnes strigă:

— Aduceţi un doctor, repede...

Cinci minute mai târziu Valentine Chantry a murit...

VI.

Nimeni nu mai făcu baie a doua zi dimineaţa. Pamela Lyall, palidă, îmbrăcată într-o rochie simplă, neagră, îl apucă pe

Hercule Poirot în hol şi-l trase în birou.
— E oribil! Zise ea. Oribil! Aţi spus-o! Aţi prevăzut-o! Crima!
El îşi aplecă capul cu gravitate.
— Oh! Strigă ea. Bătu cu piciorul în duşumea. Ar fi trebuit s-o opriţi! Cumva! Putea fi oprită!
— Cum? Întrebă Hercule Poirot.
Asta o opri pentru o clipă.
— Nu puteaţi să vă duceţi la cineva, la poliţie…?
— Şi ce să spun? Ce era de spus, înainte de eveniment? Că cineva ticluieşte o crimă? Îţi spun mon enfant, dacă o fiinţă umană este decisă să ucidă o altă fiinţă umană…
— Puteaţi să avertizaţi victima, insistă Pamela.
— Câteodată, avertismentele sunt inutile, aprecie Hercule Poirot.
Pamela adăugă încet:
— Puteaţi să-l avertizaţi pe criminal – să-i arătaţi că ştiaţi ce intenţiona să facă…
Poirot dădu din cap aprobator.
— Da, ăsta e un plan mai bun. Dar chiar şi atunci trebuie să calculezi viciul principal al criminalului.
— Care-i acesta?
— Îngâmfarea! Un criminal nu crede niciodată că nu-i va reuşi crima.
— Dar asta-i absurd, stupid, strigă Pamela, întreaga crimă e o copilărie! Păi, poliţia l-a arestat pe Douglas Gold de îndată aseară.
— Da. Adăugă el pe gânduri: Douglas Gold este un tânăr foarte stupid.
— Incredibil de stupid! Aud că i-au găsit restul de otravă, oare ce era…?
— O formă de stropantină. Otravă care atacă inima.
— Ei au găsit, într-adevăr, restul acesteia în buzunarul hainei lui de seară?
— Foarte adevărat.

— Incredibil de stupid! Repetă Pamela. Poate a vrut să se descotorosească de ea şi şocul otrăvirii altei persoane l-a paralizat. Ce scenă ar fi fost la teatru! Iubitul punând stropantină în paharul soţului şi apoi, tocmai când atenţia îi era în altă parte, soţia îl bea în locul acestuia… Gândiţi-vă la momentul înfiorător când Douglas Gold s-a întors şi şi-a dat seama c-o ucisese pe femeia pe care o iubea…

O apucă un uşor tremur.

— Triunghiul dumitale. „Eternul Triunghi!” Cine s-ar fi gândit că se va termina aşa?

— M-am temut de asta, murmură Poirot.

Pamela se întoarse spre el.

— Aţi avertizat-o pe ea, pe doamna Gold. Atunci de ce nu l-aţi avertizat şi pe el?

— Vrei să spui, de ce nu l-am avertizat pe Douglas Gold?

— Nu. Mă refer la comandantul Chantry. Aţi fi putut să-i spuneţi că era în pericol; de fapt el era obstacolul real! N-am nici o îndoială că Douglas Gold se baza pe faptul că putea să-şi forţeze soţia să-i acorde divorţul; ea este o femeie măruntă, redusă spiritual şi grozav de ataşată de el. Pe când Chantry este un catâr dat naibii. El era hotărât să nu-i acorde Valentinei libertatea.

Poirot ridică din umeri.

— N-ar fi avut nici un rost să vorbesc cu Chantry, conchise el.

— Poate că nu, admise Pamela. Probabil că v-ar fi spus că poate să aibă singur grijă de el şi v-ar fi trimis la dracu. Totuşi, simt că cineva ar fi trebuit să facă ceva.

— M-am gândit, zise Poirot încet, să încerc s-o conving pe Valentine Chantry să părăsească insula, dar ea nu ar fi crezut ceea ce aveam să-i spun. Ea era o femeie mult prea proastă să înţeleagă un lucru ca ăsta. Pauvre femme, prostia ei a omorât-o.

— Nu cred c-ar fi folosit la ceva, dacă ea ar fi părăsit insula. El pur şi simplu s-ar fi dus după ea, zise Pamela.

— El?

— Douglas Gold.

— Credeţi că Douglas Gold s-ar fi dus după ea? Oh, nu, mademoiselle, greşiţi, greşiţi complet. Nu aţi ajuns la adevărul problemei. Dacă Valentine Chantry ar fi plecat de pe insulă, soţul ei s-ar fi dus cu ea.

Pamela îl privea uimită.

— Bine, normal.

— Şi atunci, vedeţi, crima ar fi avut loc, pur şi simplu, în altă parte.

— Nu vă înţeleg.

— Vă spun că aceeaşi crimă s-ar fi întâmplat în altă parte – crima fiind uciderea Valentinei Chantry de către soţul său.

Pamela tresări.

— Vreţi să spuneţi că Tony Chantry – comandantul Chantry a ucis-o pe Valentine?

— Da. L-aţi văzut făcând-o! Douglas Gold i-a adus băutura. A stat cu ea în faţa lui. Când femeile au intrat, ne-am uitat cu toţii înspre ele, el însă avea stropantina pregătită, a turnat-o în ginul roşu şi imediat, din curtoazie, i-a oferit-o soţiei lui care a băut-o.

— Dar restul de stropantină a fost găsit în buzunarul lui Douglas Gold!

— O chestie foarte simplă de a i-o strecura în buzunar când noi ne înghesuiam în jurul muribundei.

Abia după două minute Pamela îşi reveni.

— Dar nu înţeleg un cuvânt! Triunghiul – aţi spus-o chiar dumneavoastră…

Hercule Poirot dădu aprobator din cap.

— Am spus că era un triunghi. Dar dumneata ţi-ai imaginat unul greşit. Aţi fost înşelată de o înscenare foarte inteligentă! Aţi crezut, aşa cum aţi fost înclinată să credeţi, că atât Tony Chantry, cât şi Douglas Gold erau îndrăgostiţi de Valentine Chantry. Aţi crezut, aşa cum eraţi înclinată să credeţi, că Douglas Gold, fiind îndrăgostit de Valentine Chantry (al cărei soţ refuza să divorţeze de ea), a luat hotărârea disperată de a-i administra o puternică otravă

pentru inimă lui Chantry şi că, printr-o greşeală fatală, Valentine Chantry a băut în locul lui otrava. Toate astea sunt imaginaţii. Chantry intenţiona să scape de nevasta lui de mai mult timp. El era plictisit de moarte de ea, mi-am putut da seama de asta de la început. S-a însurat cu ea pentru banii ei. Acum doreşte să se căsătorească cu altă femeie aşa că a plănuit să scape de Valentine şi să-şi păstreze banii. Asta presupunea crimă.

— O altă femeie?

Poirot spuse încet:

— Da, da micuţa Marjorie Gold. Era exact eternul triunghi! Dar l-aţi văzut într-un mod greşit. Nici unuia dintre cei doi bărbaţi nu le păsa, câtuşi de puţin, de Valentine Chantry. Vanitatea ei şi foarte inteligenta înscenare a Marjoriei Gold v-au făcut să vă gândiţi c-o iubeau! Foarte inteligentă femeie, doamna Gold şi uimitor de atractivă în ţinuta ei de madonă, biata mititică! Am cunoscut patru criminale de acelaşi tip. Doamna Adams, care a fost achitată de uciderea soţului ei, dar toată lumea ştie că ea a făcut-o. Mary Parker şi-a omorât o mătuşă, un iubit şi doi fraţi, înainte de a deveni puţin neglijentă şi de a fi prinsă. Apoi a fost doamna Rowden, care a fost spânzurată. Doamna Lecray a scăpat prin urechile acului. Această femeie este exact de acelaşi tip. Am recunoscut-o de îndată ce am văzut-o. Acest tip comite o crimă fără nici o strângere de inimă! Şi a fost o înscenare foarte îngrijit aranjată. Spune-mi, ce dovadă aţi avut vreodată că Douglas Gold era îndrăgostit de Valentine Chantry? Când începi să analizezi, îţi dai seama că au fost numai confidenţele doamnei Gold şi izbucnirile de gelozie ale lui Chantry. Da? Vedeţi?

— E oribil, strigă Pamela.

— Erau o pereche inteligentă, adăugă Poirot cu detaşare profesională. Ei au pus la cale „să se întâlnească” aici şi au pus în scenă crima lor. Această Marjorie Gold este un drac cu sânge rece. Ea şi-ar fi trimis pe bietul ei prost de bărbat nevinovat la eşafod, fără cea mai mică remuşcare.

Pamela strigă:

— Dar el a fost arestat şi luat de poliţie aseară.

— Ah, zise Hercule Poirot, dar după aceea eu am schimbat câteva cuvinte cu poliţiştii. E adevărat că nu l-am văzut pe Chantry punând stropantina în pahar. Eu, ca toţi ceilalţi, m-am uitat la doamne când au venit. Dar, în momentul în care mi-am dat seama că Valentine Chantry fusese otrăvită, l-am urmărit pe soţul ei fără să-mi iau ochii de la el. Şi aşa, vedeţi, l-am văzut cum a strecurat stropantina în buzunarul hainei lui Douglas Gold…

Adăugă cu o expresie modestă a feţei:

— Sunt un martor bun. Numele meu este bine cunoscut. În momentul în care poliţia a auzit varianta mea şi-a dat seama că fusese pe o pistă cu totul greşită.

— Şi apoi? Întrebă Pamela fascinată.

— Eh bien, apoi i-au pus comandantului Chantry o serie de întrebări. El a încercat să nege totul, dar nu e destul de inteligent, aşa că a cedat curând.

— Deci, Douglas Gold a fost eliberat?

— Da.

— Şi… Marjorie Gold?

Faţa lui Poirot deveni sobră.

— Am avertizat-o, zise el. Da, am avertizat-o… Sus pe Muntele Profetului… A fost singura şansă de a evita crima. Am făcut tot ce-am putut să-i spun c-o suspectam. Ea a înţeles. Dar s-a crezut prea deşteaptă… I-am spus să părăsească insula dacă ţine la viaţa ei. Ea a ales… Să rămână…

SFÂRŞIT

1 titlul original: „Triangle at Rhodes”; publicat în „Murder în the Mews” de William Collins Sons & Co. În 1937.